

Arrest

nr. 313 688 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 16 mei 2024 op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal in een grootwarenhuis in Overijse. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie zone Druivenstreek op 16.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: Z. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...) 1973

geboorteplaats: /

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.*

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juli 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juli 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, doch verklaart dat ze asiel wou aanvragen maar niet wist hoe ze dit moest doen. Betrokkene kan haar asielaanvraag nog steeds indienen in gesloten centrum en zij zal niet verwijderd worden, vooraleer deze dan werd onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juli 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

Eveneens op 16 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie zone Druivenstreek op 16.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: Z. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...) 1973

geboorteplaats: /

nationaliteit: Peru

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 27 mei 2024 vraagt verzoekster bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de twee bestreden beslissingen. Bij arrest nr. 307 470 van 29 mei 2024 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 8 juni wordt verzoekster gerepatrieerd naar Peru.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie

wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of een vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. Voor zover verzoekster zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van voormelde bepaling enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre hiermee de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2 Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat verzoekster op 8 juni 2024 is gerepatrieerd naar Peru, waardoor de eerste bestreden beslissing reeds ten uitvoer is gelegd en deze uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Opdat de vreemdeling een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat niet kan worden betwist dat de bevelscomponent vervat in de bijlage 13septies reeds werd uitgevoerd. Immers bevat het administratief dossier een 'verslag vertrek' waaruit inderdaad volgt dat verzoekster op 8 juni 2024 werd gerepatrieerd naar Peru. Er dient echter te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, volledig is opgehangen aan het feit dat er in de bestreden verwijderingsmaatregel geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Aldus kan worden gesteld dat het inreisverbod *in casu* een *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel ook tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod aanleiding geeft. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan verzoekster geen enkel voordeel meer kan opleveren. Zodoende kan ook niet worden gesteld dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij haar vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en van de hoorplicht. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

"Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal.

Gezien het winstgevend/ bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. " (stuk 1)

Uw raad heeft echter geoordeeld dat loutere feiten van diefstal, zelf als ze aanleiding geven tot een in kracht van gewijsde getreden veroordeling, geen ernstig gevaar vormen voor het openbare orde.

"Bij de Raad is beroep ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Aangezien de verzoeker is verwijderd, is het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd en uit de rechtsorde verdwenen. De Raad merkt evenwel op dat de verzoeker, in zijn beroep, het gebrek aan een termijn om het grondgebied te verlaten, waarop het bestreden inreisverbod berust, betwist. Hij geeft dan ook aan een tussencontrole van dit punt te kunnen uitvoeren.

Ook was het bevel om het grondgebied te verlaten met name gebaseerd op het feit dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormde. De Raad acht echter dat de dienst Vreemdelingenzaken een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten vast te stellen en dus impliciet het ernstige gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde. De Raad neemt de omvang van de schade - ten bedrage van 12,17 euro - in aanmerking om de ernst van de gepleegde feiten (winkeldiefstal) en de bedreiging van de openbare orde in twijfel te trekken.

De Raad stelt dus vast dat de motivering volgens dewelke aan de verzoeker geen enkele termijn is gelaten om het grondgebied te verlaten - op basis waarvan het inreisverbod is uitgevaardigd - niet naar behoren is gerechtvaardigd. Het inreisverbod wordt nietig verklaard. (Art. 74/11, § 1, tweede lid vreemdelingenwet)." (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 267.061, 24 januari 2022, onze onderlijning)

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juni 2013, op 18 februari 2014, op 3 juni 2015 en op 10 april 2017 werd veroordeeld voor diverse winkeldiefstallen.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen worden bestempeld, is de Raad in casu en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet" (Raad Vreemdelingenbetwistingen (4e k.) nr. 205.570, 20 juni 2018, onze onderlijning)

Deze redenering dient in casu te worden toegepast des te meer aangezien verzoekster voor een baby was aan het zorgen op het ogenblik van de feiten, dat ze daardoor mogelijks afgeleid was en dat ze, in ieder geval, zich in een toestand van extreme economische kwetsbaarheid bevindt.

De motivatie van de bestreden beslissing is bijgevolg ontoereikend, verzoekster vormt geen gevaar voor de openbare orde.

De feiten zijn bijgevolg niet van aard om aanleiding te geven aan een inreisverbod van 3 jaar. Deze maatregel kan ten aanzien van bovenvermelde rechtspraak niet rechtvaardigt worden. Subsidiar, meent verzoekster dat de période van het inreisverbod onevenredig is."

4.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van het tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"3.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]." RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDEBRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, voert de verwerende partij absoluut geen analyse met betrekking tot de redenen waarom verzoekster asiel wou aanvragen in België.

De tegenpartij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster in haar land van herkomst waarschijnlijk geen reëel risico loopt om aan foltering of onmenselijke of vernederde behandelingen te worden blootgesteld. Aangezien verzoekster verklaard had de bedoeling te hebben om een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, diende het risico in concrete te worden beoordeeld.

4.

Verzoekster heeft tevens in België een privéleven opgebouwd met personen van de Peruviaanse gemeenschap maar ook met de heer C. (...) G. (...) die houder is van de Belgische nationaliteit. (stuk 3)

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te lasten bij het uitvaardigen van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen.

Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België gelokaliseerd is en waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Fini and Others v. Romania)

Om dit gezinsleven te waarborgen, met name in het kader van een toekomstige gezinshereniging, dient er te worden te vastgesteld dat een inreisverbod een onevenredige aantasting van art. 8 EVRM veroorzaakt in hoofde van verzoekster.

Subsidiair, meent verzoekster dat de periode van het inreisverbod onevenredig is.

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM."

4.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van de hoorplicht en van artikel 3 van het IVRK, zij zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen worden geschonden door de bestreden beslissingen. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat deze zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten alsook dat ze door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, het inreisverbod, moet ook worden vastgesteld dat deze beslissing in rechte en in feite is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat aan

verzoekster een inreisverbod moet worden afgegeven omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook dit wordt niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert ze in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen en verzoekster betwist dat ze een gevaar voor de openbare orde kan vormen. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven omdat ze onder meer wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder motiveert dat verzoekster op 16 mei 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. Hij stelt dat gelet op het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekster betwist dit motief. Ze verwijst naar een arrest van de Raad en betoogt dat loutere feiten van diefstal geen ernstig gevaar vormen voor de openbare orde. Daarnaast benadrukt verzoekster dat ze op het moment van de feiten voor een baby aan het zorgen was, waardoor ze mogelijks afgeleid was. Tenslotte meent verzoekster dat er rekening moet worden gehouden met haar extreme economische kwetsbaarheid.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten op verschillende onderscheiden motieven steunt, met name ten eerste op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort op het ogenblik van haar arrestatie,

ten tweede op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waar naar het feit verwezen wordt dat ze op heterdaad op winkeldiefstal werd betrapt en geoordeeld wordt dat, gelet op het winstgevend en bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motieven die betrekking hebben op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zijn draagkrachtige motieven, die ook steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Deze motieven worden niet betwist door verzoekster en schragen afdoende het bevel om het grondgebied te verlaten. Het al dan niet gegrond zijn van het betoog van verzoekster omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden, nu er nog een draagkrachtig motief is dat niet wordt betwist.

Ook de afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten steunt enerzijds op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet daar er een risico op onderduiken bestaat en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet daar verzoekster een gevaar is voor de openbare orde. De motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken, die de grondslag vormen voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, worden evenmin betwist door verzoekster. Zelfs als zou het betoog van verzoekster met betrekking tot de beoordeling van de openbare orde in het licht van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gegrond zijn, dan nog zou dit niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden, nu de motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken niet betwist worden en voldoende draagkrachtig zijn.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt dat zij eveneens artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Ze betoogt dat ze heeft verklaard een verzoek om internationale bescherming te willen indienen in België. Verzoekster bekritiseert dat er in de bestreden beslissingen geen analyse wordt gemaakt met betrekking tot de redenen waarom zij asiel wou aanvragen in België.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, doch verklaart dat ze asiel wou aanvragen maar niet wist hoe ze dit moest doen. Betrokkene kan haar asielaanvraag nog steeds indienen in gesloten centrum en zij zal niet verwijderd worden, vooraleer deze dan werd onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat er in de bestreden beslissingen geen analyse wordt gemaakt omtrent artikel 3 van het EVRM. Zoals verweerder correct motiveert, vereist de bepaling van artikel 3 van het EVRM dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te

worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verweerder concludeert *in casu* dat verzoekster zich beperkt tot het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, zonder dat zij daarvan minstens een begin van bewijs levert. Deze motivering komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor en is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Ook in haar verzoekschrift zet verzoekster niet op concrete wijze en minstens aan de hand van een begin van bewijs uiteen op welke manier ze bij terugkeer naar haar land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekster inmiddels een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend.

Verder maakt verzoekster nog gewag van een beschermenswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekster betoogt dat ze een privéleven heeft opgebouwd met personen van de Peruviaanse gemeenschap, alsook met de heer C. G. die houder is van de Belgische nationaliteit. Ze stelt tevens deel uit te maken van de *“gezinsstructuur in de zin van artikel 8 van het EVRM die in België gelokaliseerd is”* en spreekt van *“een toekomstige gezinshereniging”*.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Ze beperkt zich tot het enkele feit dat ze een privéleven heeft opgebouwd met personen van de Peruviaanse gemeenschap in België, doch legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Dit kan niet worden afgeleid uit een loutere kopie van de identiteitskaart van de heer C. G. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Ook waar verzoekster gewag maakt van een gezinsleven en een toekomstige gezinshereniging, dient te worden besloten dat ze op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij familieleden in België heeft. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is bewezen.

Tenslotte voert verzoekster nog aan dat het inreisverbod onevenredig is. Er wordt aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit motief wordt niet betwist. Verweerder opteert voor een inreisverbod van drie jaar gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van de feiten – namelijk de winkeldiefstal waarbij verzoekster op heterdaad werd betrapt – alsook het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. *In casu* toont verzoekster met haar algemeen betoog niet aan dat verweerder onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn beoordelingsvrijheid door op basis van de voorgaande motieven aan haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN